

[Aksel Larsen.]

senere tid, men jeg vil dog gerne have lov til at illustrere, hvad jeg mener, med et par eksempler, som jeg muligvis også er fremkommet med tidligere.

Der averteres kolossalt i aviserne og på anden måde med forskellige vaskemidler. Jeg er aldeles sikker på, at der ikke ville blive vasket én skjorte mindre, selv om der ikke reklameredes med vaskemidler. Det er ganske overflødige reklameudgifter, men da de pågældende firmaer, fabrikker, eller hvad det er, kan trække reklameudgifterne fra i deres skattepligtige indtægt, vil det sige, at staten betaler en væsentlig del af disse reklameudgifter.

Sådan er det med en mængde andre varer, men det er naturligvis endnu værre med den del af reklamen, der direkte bevidst tilsigter efter værste amerikanske mønster at fremelske et overflødigt forbrug. I denne tid kan man se aviserne fyldt med annoncer, hvori dertil indrettede forhandlere naturligvis for at få noget forretning, og det skal jeg ikke misunde dem, fortæller, at det er ligegyldigt, i hvad forfatning éns gamle 17 tommeres fjernsyn er, man kan være sikker på at få 600 eller 800 kr. for det, hvis man vil købe et 24 tommeres fjernsyn. De, der inddrager sig på det, hvad oplever de så? De oplever, at det 17 tommeres fjernsyn, de afleverer i udbetaling på det nye fjernsyn, bliver slået i stykker og stumperne smidt på lossepladsen. På samme måde er det med radioapparater. Hvis jeg vil udskifte min radiomodtager derhjemme, som er en 5 år gammel, er det givet, at jeg kan få 200-300 kr. for den. Så køber jeg en ny radiomodtager, men den gamle radiomodtager bliver ikke solgt igen, men knust og stumperne smidt på lossepladsen. En væsentlig del af reklamen tjener kun til at fremelske et delvis overflødigt forbrug og til at tilintetgøre forbrugsvarer, og det koster i hvert fald valuta.

Jeg tror, at både af den grund, jeg har nævnt, nemlig at de omstændigheder, der tillader, at man trækker reklameudgifter fra den skattepligtige indtægt, berøver staten skatteindtægter, og af den grund, at meget af reklamen medvirker til et overflødigt forøget forbrug og en ubehagelig stigning i valutaudgifterne, burde man

interessere sig for at sætte ind her, hvis man vil have højere skatteindtægter.

Jeg er naturligvis parat til også på andre felter at give regeringen råd med hensyn til, hvorledes den kan forøge sine skatteindtægter, men jeg anser alene reklameområdet for at være et så stort område, at det nok kunne skaffe de 300 mill. kr., hvis regeringen virkelig havde brug for dem. Det er jeg imidlertid ikke sikker på regeringen har brug for, navnlig ikke når den højtærede finansminister siger, at hvis man ville bevilge disse indirekte skatter nu, er der mulighed for, som finansministeren sagde i sin fremsættelsestale, at nedsætte de direkte skatter til foråret.

Jeg ved ikke, hvor alvorligt man skal tage det løfte. Jeg mener, det er et letsindigt løfte, og jeg er slet ikke tilhænger af, at man indfører indirekte skatter for at nedsætte de direkte skatter, for det vil under alle omstændigheder komme til at gavne de største indtægter mest. Jeg ved som sagt ikke, hvor alvorligt man skal tage det, for så snart den højtærede finansminister havde været så letsindig at sige det her i folketinget, skyndte statsministeren sig at skrive i Aktuelts mandagsdebat følgende, som jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil have lov til at citere til den højtærede finansministers orientering:

„Det er samtidig udtalt, at en forhøjelse af beskatningen nu vil øge mulighederne for en skattnedsættelse til foråret. Dette er naturligvis rigtigt, men der er ikke tale om en sikkerhed for, at noget sådant kan finde sted. Tværtimod er vel sandsynligheden for mere væsentlige nedsættelser af indkomstskatten allerede til foråret ret ringe.“

Jeg tror altså ikke, man skal tage det løfte for alvorligt, og jeg må som sagt også finde, at man ikke skal indføre indirekte skatter for at kunne nedsætte de direkte. Jeg er ganske klar over, at man kunne foretage en omlægning af de direkte skatter, gennemføre en skattereform, så de direkte skatter blev mere rimelige, men dette er noget andet.

Den højtærede finansminister siger endvidere i sin fremsættelsestale følgende:

„Man kunne måske her rejse det spørgs-